

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Χίλια οκτακόσα ογδοήντα έξη
εις αυτό τὸ χρόνο κάτι θά μᾶς τρέξη.

Ὁ Ρωμικός τὴν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνη
κι' όταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνη,
Συνδρομητὰς θά δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι.
Μοταχὰ 'στὰς 'Επαρχίας — καί 'στό 'Εξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ 'Ελληνικόν.
Συνδρομὴ νῆα κάθε χρόνο — φράγκαδῶδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καί 'στό χέρι,
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνωνται ποτὲ
κι' ὄσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη .
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς' ἐτῶν φόρων τὴν ἀντάρα—κι' ὁ Ρωμικός μας μιὰ δεκάρα.

Ὁκτώ καὶ δέκα τοῦ Ὀκτωβρίου
κι' ἀρχὴ ἀγώνων καὶ μαρτυρίου.

Τριάντα κι' ἑκατό κι' ἑννιά
κι' ἀρχίζει βαρυχειμωνιά.

Στίχων σωρεία
καὶ φλυαρία.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ φτώχεια μας καὶ τὸ πολὺ μας χάλι
'στὰς Πάτρας φύλλον ἔμμετρον ἔβγηκε κι' ἄλλο πάλι
κι' ὁ κύριος συντάκτης του γιὰ νὰ γεννήσῃ στίχους
μᾶς λέγει τὸ κεφάλι του πῶς ἔσπασε 'στους τοίχους.
'Ἄλλ' ἂν καὶ δύσκολα γενιᾷ, μὰ γράφει μ' ἔξυπνάδα,
καθ' ὅσον εἶναι ἀφθονον τὸ πνεῦμα 'στὴν 'Ελλάδα.

Ἐν τούτοις, φίλοι Ἕλληνες, ἄς χαιρῶν ὁ καθένας,
ἀφοῦ εἰς τόσας ζηλευτὰς τοῦ ἔθνους εὐτυχίας
κι' ἐφημερίδας βλέπομεν ἑμμέτρως γραφομένας
κι' εἰς τὴν σοφὴν πρωτεύουσαν καὶ εἰς τὰς 'Επαρχίας.
Κι' ὄσο διαβαίνει ὁ καιρὸς ἄς ἔχωμεν ἐλπίδα
ὅτι ὁ στίχος σὰν βροχὴ θά τρέξη 'στὴν πατρίδα.

Ἐλπίζω φύλλα ἑμμετρα πῶς θά φυτρώσουν κι' ἄλλα,
δὲν εἶναι ὁ Μικρὸς Ρωμικός καὶ ὁ Μωρέας μόνον,
ἐλπίζω νὰ ἰδῶ πολλοὺς 'στὸν Πήγασο καββάλα
νὰ τρέχουν μὲ τὰ τέσσερα κατὰ τὸν 'Ελικῶνα.
Καὶ θά ἰδῆτε στιχουργῶν μεγάλα καραβάνια
νὰ κατεβαίνουν ἀπ' ἐκεῖ μὲ δάφναις καὶ στεφάνια.

ὦ! ναί! ἢ ποίησις ἐδῶ ἀκόμη δὲν ἐτάφη
καὶ ὅλοι μας θά πάθωμεν ἀπὸ στιχομανίαν
κι' ἴσως ὁ Ἕλλην θά λαλῆ ἑμμέτρως καὶ θά γράφῃ,
καθὼς συνέβη ἄλλοτε εἰς τὴν Ἰαπωνίαν.
Κι' ἢ Μούσαις πῆα θά τρελλαθοῦν, γιὰτὶ δὲν θά προφθά-
νουν
ποιὸν ποιητὴ νὰ παραιτοῦν καὶ ποιὸν νὰ πρωτοπιάνουν.

Ἐγὼ δὲ τότε ὡς εὐρῶν τὸ νέον τούτο εἶδος
θ' ἀξιωθῶ πολλῆς τιμῆς ἐκ μέρους τῆς πατρίδος
κι' ὅταν μοῦ κόψῃ τὴν ζωὴν τὸ δρέπανον τοῦ Χάρου,
ὁ ἀνδριάς μου ἐκ λευκοῦ Πεντελικοῦ μαρμάρου
θά στηλωθῆ μετὰ βοῆς κι' ἀλλαλαγμῶν καὶ βρόντων
ἀνάμεσα σοφῶν ἀνδρῶν παρόντων καὶ μελλόντων.

Ἐμπρὸς λοιπόν, τὸ εἶδος μας ἄς μιμηθοῦν καὶ ἄλλοι
καὶ ὁ καθεὶς καπνίζωντας τὴν βρωμερὴν του πίπα
σὲ κάθε τοῖχο ἄς κτυπᾷ τὸ δόλιγο τοῦ κεφάλι,
ὡς ποῦ νὰ γίνῃ κόσκινο ἀπὸ τὸ κτύπα κτύπα.
Κι' ὁ στίχος ὁ Ἕλληνικός παντοῦ ἄς πλημμυρήσῃ,
νάναὶ φοβέρ' ἀδιάκοπη σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσει.